

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

LD
NS
RD

Allmänna Sektionen

Litt.
Sv.

6. A

ALBERT ENGSTROM

Fridolins Lustgård

och

Dalmålningar på rim

af

Erik Axel Karlfeldt

32.
p. 997.

Fridolins lustgård.

Ex. A

Fridolins Lustgård

och

Dalmålningar på rim

af

Erik Axel Karlsfeldt

Stockholm.
Wahlström & Widstrand

Pappersleverantör: Lessebo Bolag.

Tryckeri: Isaac Marcus' Boktr.-Aktiebolag,
Stockholm 1901.

INNEHÅLL:

	Sid.
Inledningsdikt	7

Fridolins lustgård.

	Sid.		Sid.
Lustgården	11	Om en tillbörlig vrede . .	54
De tysta sångerna	14	En madrigal	56
I Juda städer	17	Maj i Munga	59
Höstens vår	20	Ett hjärta	61
Göjevisa	23	Böljeby-vals	63
Den drömmande systemn . .	26	Aspäckers-polska	65
Mikrokosmos	29	Sång till säckpipa	66
Fridolins dårskap	31	Bulan	71
I kungalunden	34	Fem farliga F	73
Nya skott	40	Äppelskörd	75
Visa i enskogen	43	Svinaherden och grefven	
Nu öppnar nattglim sin		med det goda ölsinnet .	79
krona	46	Kom i lunden	83
Längtan heter min arfvedel	48	Sång till psaltare	86
Dina ögon äro eldar	50	Lösckerkarlarnes sång	88
På värdshuset Kopparflöjeln	52		

Dalmålningar.

	Sid		Sid.
Eden	95	Majgrefven	108
Elie himmelfärd	98	Tuna ting	111
Jone hafsfärd	102	Den rike ynglingen	119
Jungfru Maria	106	Yttersta domen	130

Min sångmö är icke af Finden,
hon är af Pungmakarbo.
Där vandrar hon, kvällsröd om finden,
när dalarna skumna till ro.

Hvi kryddas poeter med lager?
Har icke all Dalarnes vår
en kvist i sin swalare dager
till kranz för en sångares hår?

En winghäst af grekiska formen
är ädel och stolt, will jag tro.
Men hellre jag rider i stormen
ett hingstförl af fjällbygdens sto.

Af järn är den blänkande sporren,
och wägen har kråkris och barr,
och lyran slår klunken som orren.
och storrar sin glöb som en fnarr.

Till gudarnes gårdar, de fällas,
slår diktens, lift rägnbågens, bro
sitt fäste bland myrtnar i Hellas,
bland rönnar i Þungmatarbo.

Fríðolíns lustgård.

Om Håkan Fridolin, den landtlige ungarl, som sinnebildligt kallat dessa sånger sin lustgård, kan den möjligen intresserade erhålla några lefnadshistoriska upplysningar i företalet till de förut utkomna Fridolins visor.

Lustgården.

67

Den drar förbi, den flyktande armén,
med flöjters klagospel och lama trummor.
Var det med dem jag gick i solens sken,
bland dessa unga åldringar och gummor?
Jag hör en sång som en begrafningsmessa,
att tron är död och kärleken förbrunnen;
fältprästen går med sänkt och skallig hjässa
och utan evangelium i munnen:
"Vår tjänst i diktens land var tretti år.
Nu kräver lifvets allvar: tänk på maten!
Nu bleknar undrens värld, men öppen står,
väl oss, den borgerliga, stora Staten."

Landstormens sista uppbåd kallas re'n
af arga hornrop från de dystra riken,
och jag hör dit och borde längese'n
sett gränsens moln, men jag är undanviken.
Jag har en sal, mot aftonen belägen,
en lustgård och en borg i ungdomslandet.
Dit vek jag, led på flykten, in från vägen,
där vill jag hålla stånd så sent jag kan det.
Haf tack, att ej du slog mig vanför, lif,
att jag är stridbart stark, fast såren ömma,
att jag är djärf och het och nog naiv
att hänryckt sjunga och att ljufligt drömma!

Häran, kompan, du dröjare, som går
med lätta steg som jag i eftertroppen
och gnolar visor om den sälla vår,
fast alla flaggor blåsa höst i toppen.
Kom in och sitt på lönnlöfsmyckadt säte
och sjung i tvekamp med din broder Håkan.
I vägens vindar sträfnade vårt läte,
men vårens sång är skön från själfva kråkan.

Och ströfvar öfver middagsheta land
en mö hitåt, där lundens fläkta svalkar,
vi le måhända öfver häckens rand —
vi voro fordom tämligt stora skalkar.

De tysta sångerna.

✻

Det var som den tidiga, svala vår,
då än all jorden är stum,
fast mänskorna ana, att rymden står
af sångers andedräkt ljum.
Då var som en vårsvan den stolta sol
som sjunger där han far,
och månen en drömmande gök, som gol
i fjärran för stjärnornas par.

Vi möttes, jag såg dig, din barm, som steg
likt en visa i jamb efter jamb.

Din mun under roserde insegel teg,
men din blick var en hög dityramb.

Jag vet, att ditt väsen sjöng med i det haf,
som svallar jorden rundt —

i jungfrurnas blod och i kvistarnas saf
och i allt, som är ungt och sundt.

Jag vet, att vi sutto vid samma bord
vid drömmarnas hemliga fäst,
där allt, som vi kände, vardt sagdt utan ord,
och så vardt det vackrast och bäst.

Jag kunde ha räckt dig en ros, som kvad
min längtan, hur rik den var,
och hört från violen bland ekarnas blad
ditt skygga och trogna svar.

Vi möttes, vi skildes och möttes igen
till de tigande sångernas fäst,
vi skildes för alltid och visste ej än,
att vi fått, hvad all världen har bäst.
Det var i de tidiga ungdomsår,
då själarna dikta den sång,
som lifvet skall sjunga men aldrig förmår
att ge röst, som den anats en gång.

---

3 Juda städer.

fx

Hur präktigt lefva vi i Juda städer!
Vi gå med tänkespråk på våra kläder
och långa, sköna börsar i vår hand.
Vi hafva rifvit våra fäders hyddor
och byggt oss cederhus, och Sabas kryddor
och Cyperns drufvor mogna för vår tand.
Vår lefnads alla timmar flyga lama
som feta dufvor, makliga och tama,
med fridens kutter fyllande vårt land.

Hur har min ande längtat innerligen
till starka vingars rymd, till örnestigen
från detta lyckliga Jerusalem!
Här går oss allt så kräsligt väl i händer;
i Kedars byar hungra mina fränder,
och öknens vindar kalla mig: kom hem!
Här hotar dom; låg jag en stormnatt vaken,
förnam jag suset af den stora draken,
som sprutar hämdens eld och svafvelslem.

Jag vill stå upp och gjorda mina länder
och utspy vinet mellan mina tänder,
till floden trängande som törstig hjort;
och jag vill vika bort i aftontöcknen
till leoparders berg, till lejonöknen,
där lifvet väntar farligt, armt och stort.
Stå hastigt upp, var som en hind, min kära!
Ett nytt och väldigt rike är oss nära,
en sällsam stjärna brinner vid dess port.

Vi skynda bort på ångestheta sulor,
vi söka skydd i skrefvor och i kulor,
vi fly, tills ingen våra tillhåll vet.
Det står en döpare vid fjärran källa
med hotfull blick och hår som dunkla välla,
en stor och sträng och straffande profet.
Vildhonung doftar ur de sträfva orden,
och torra grenar resa sig från jorden
utur ditt botdop, kärfva ensamhet!

Höstens vår.

rs

Nu är den stolta vår utsprungen,
den vår de svaga kalla höst.
Nu blommar heden röd af ljungen
och hvitt af liljor älfvens bröst.
Nu är den sista visan sjungen
af sommarns kvinnligt veka röst;
nu stiger uppför bergens trappa
trumpetarn storm i dunkel kappa.

Nu äro alla drömbarn döda,
som födts ur vårens sköra lek —
likt buskens rosentyll, den röda,
som första skumma natt gör blek.
Men alla starka känslor glöda
som snårets nypon, kullens ek
och hviska varmt i frost och nordan
om gyllne mognad och fullbordan.

Min sång flög drucken kring det bästa
af färg och doft i ängars ljus,
och det var ljufligt nog att gästa
de många hjärtans honungshus;
nu vill jag, mätt på sötman, fästa
min boning långt från lust och rus
och hvila under fasta bjälkar,
ej under lösa blomsterstjälkar.

Väl mig, då lekens minnen tvina,
att du var allvar och står kvar,
att ingen sol behöfs att skina
vår kärlek varm i svala dar!
Hör, himlens hårda väder hvina
sin högtidshymn för trogna par.
Vi le, när jorden räds och darrar:
vår lyckas hus har goda sparrar.

Göjevisa.

Skall granneligen förstås af en hvar som känner bondepraktikan.

66

Nordan är min kärleksvind
och Göja min älskogsmö.
Aldrig står solen så röd vid sin grind,
som stigen från bolster af snö.
Aldrig är flickan så skön för din blick,
som sedd genom yrvädrets flor.
"Dansa och sjung, agrimonia drick,"
så säger oss Göja, min bror.

Solen, som går i den kyliga Fisk,
nu drager sig tidigt till ro.
Så ock hvar yngling, fullkommen och frisk,
nu önskar hos kärestan bo.
Sunnan går kvalmig i skogar af lind
och andas förgiftande dunst;
nordan, kom nordan, vår bilägersvind,
som blåser oss hälsa och gunst!

Långvägs jag kommer af nordvindens bygd
och söker min älskades lund.
Ser du mitt lopp under granarnas skygd,
kom möt mig i Veneris stund!
Godt är att handla med kvinnfolk, jag lärt,
i Göjas trovärdiga natt.
Hör, öfver drifvan, som dagmejan tärt,
går tassande mjukt Peter Katt.

Nu må man gilja och bygga sig bo,
ty gamman är god som en päls;
aldrig slår rötan i huset sin klo,
om timret i Göjetid fällt.

Fastlagen kommer; om jorden i tö
täcks röja sin fruktsamma famn,
strör jag på änglarnes tisdag mitt frö
i ditt och de heligas namn.

Anm. För de oupplysta må nämnas, att tisdagen i fastlagsveckan kallas alla änglars dag och att frö, som då utströs i deras namn, skall grönska härligen.

Den drömmande systemern.

rx

Vinden spelar på sin sträng
smäktande bukolika.
Vill du gå på grönan äng,
jungfru Melancholica?
Månens bukt står vit i norr,
stigens gren är dagglöst torr,
sakta surra broms och ollonborr.

Där du nyss i solen gick
bland de andra tärnorna,
låg en fjärrglans i din blick
som i sommarstjärnorna;
och jag tänkte: dagens flod
väller stark och het som blod,
men den värmer ej min jungfrus mod.

Stämdes gigor, yr och röd
strax kom ung Sanguinica,
och med kind i häftig glöd
upp sprang stolt Choleric.
Fru Flegmatica kom ock,
trög och tungögd, hvit och tjock.
Du gled ensam bort ur dansens flock.

Går du under månens ny,
syster Melancholica,
leker skimret på din hy
som på blek majolika.
Till ett kärl för drömmars vin
är du formad, svag och fin;
du är skymningsvind och mandolin.

Mikrokosmos.

Motiv ur bondepraktikan.

✻

Jag är af jorden, jag är sval och tung,
trögvulen, gammalstämd fast ganska ung.
Det står ett gulnadt hösträd i min själ,
dess alla grenar susa som farväl.

Jag är af vattnet, jag är kall och våt,
min stela flegma är som frusen gråt.
Min vinterglädje bullrar, stark men bråd,
vid fulla bord med vin och villebråd.

Jag är af luften, jag är ljus och blid,
jag går som i beständig lådingstid.
Hvad långa år försummat och försönt
står upp vid vådrens lekar friskt och grönt.

Jag är af elden, jag är torr och het
af sommarsol, som ingen nedgång vet.
Väl må jag undra, att hon ej förbränt
mig själf med alla mina element

Anm. Lådingen = våren.

Fridolins dårskap.

67

Knappt leker mört, knappt hoppar lax,
knappt blåses vintern ut,
då står du röd som fordomdags
och glimögd vid din knut.
Vid idealens spruckenhet
och känslans skämnda vin
hvar får din själ sin druckenhet,
du gamle Fridolin?

Hvad bryr det dig, att vifvor le,
att näfvans kind är täck?
Har du ännu en krans att ge,
du många kvinnors gäck?
Hvad suckan blandas af ditt bröst
med djupa skogars hvin?
Finns än, till svar, en mänsklig röst,
som suckar: Fridolin?

Du går med knäsid gångjärnsrock
och hög och fejad hatt,
du drager balsam i din lock
och bär en skön kravatt.
Ack, på de unga narrars stig,
där vällukt sväfvar fin,
att jag ännu skall möta dig,
du gamle Fridolin!

Gå hem och gnid det fåralår,
som hänger på din vägg,
och sjung om våra tomma år
och sälla dryckers drägg.
Gjut dubbelt öl på flisorna
af sargad violin,
och gjut i aftonvisorna
ditt svårmod, Fridolin!

Anm. Fiol kallas mångenstädes ett torkadt fårlår, hvaraf
karfvas skifvor, som njutas till hårdt bröd med smör — en
god spis

3 kungalunden.

rs

Hell dig, gamla konungalund
med lind och ek bland fur!
Sjunger du än en lustig stund
om adelig amur?

Skeppet kom, en prunkande jakt
med sång och vin ombord.
Mörka män från främmande trakt
beträdde lundens jord.

Bruna män med strida skägg
och brytande tyskt och danskt
gingo under blommande hägg
och doftade vinet spanskt.

Hvem är hon med smalaste vrist
i purpurfällad kjol?
Mörkt är Vendens land, som mist
sin unga furstesol.

Spela, lund, din vackraste sång
kring hennes uppgångsstig.
Hon skall gå sin ungdom lång
och lysa vår för dig.

Skygg hon går bland vendelört
och sommarhyll framåt.
Bärgen, svenner, kjortelens skört,
ty snårens blom är våt.

Upp och ner på gångarnas mull
går kungalundens vakt,
bålda män med blomstrande hull,
som blåsa horn med makt.

Med dånande pomp och fruktansvärd
de framgå som till krig,
men sänka ödmjukt sina svärd,
du kungabarn, för dig.

Åldrig varulf kryper fram
till mörka grottans gap,
plirar, lik det mildaste lamm,
ur natt och fångenskap.

Kungen går, fast gammal och tung,
med fröjd från slottet ner.
Munter blir den strängaste kung,
då sådan mö han ser.

Prinsen går, en skimrande prins,
i fadrens höga spår.
Landen stå med bugande lins
och hviska, där han går.

Vid karparnas damm med vattendill
och vass bland ek och fur
svärjer han prinsessan till
sin kongliga amur.

* * *

Hundra år och hundra år
och hundra år därtill!
Kungalund, fast tiden går,
du ständar stolt och still.

Sjunger du än om ung amur,
så sjung i dag för mig,
där jag går bland lind och fur
på kunglig kärleksstig.

En farande man, en käck plebej
i förstars fjät är jag,
lemnar glad min lefnads galej
åt vind och böljeslag,

landar och gläds åt lundars språk
och gamla ömma ord,
seglar igen mot okänd båk
med sång och vin ombord.

Spela, lund! Nu gångar en båt
mot strand bland stim af mört.
Stig, min sol, från tilja våt
bland hyll och vendelört.

Lyft som i dans din smala fot
och sommartunna plagg:
stigen är trång med linderot,
med tagg och fläderdagg.

Mötas vi vid näckens brunn
i kungalundens mitt,
kysser du min skäggiga mun,
är hela riket ditt.

Glömd är lundens konungaätt
och draken sofver godt.
Ensam här, med okränk't rätt
jag varulf är och drott.

Du är adelig och ung,
kan väl en krona få;
jag är alla narrars kung,
som skämtar med dig så.

Mya skott.

68

Herr Ollondal, träd ut ifrån ditt slott!
Din jord är grön och hennes tak är blått.
På alla renar blommar hästhofsörten,
gökskällans ludna klocka ljudlöst går,
den späda sälgen vaknar och förstår
sin nakenhet och gör sig gyllne skörten.
Gå ut och njut af markens bleka vår!

Herr Ollondal, träd ut ifrån ditt slott!
De gamla lindar skjuta nya skott
och susa öfver parkens färska nässlor:
Än, gode herre, lefva du och vi!
I snåren prassla hasselmöss och vässlor,
och kvällens vind är full af svaneskri.

Herr Ollondal, nu ståndar våren full,
nu tända vifvor hvarje äng i gull.
Säg, minns du än små vägarna kring torpen,
där, unga hjorten lik, du ströfvat vig?
Minns du allt kvinnofladdret på din stig,
då blondt och svart, som lärkan och som korpen,
med värligt vingflax kretsade kring dig?

Herr Ollondal, du dröjer i ditt slott.
Din stol är mjuk, ditt gamla vin är godt;
och vaknar du, när vårens härtåg drager
med ystert rop en natt ditt hus förbi,
så är det blott din arga höstpodager
som säger till, att än den sitter i.

Då skymtar det, o herre, vid din knut.
Det dröms i natten, som det drömts förut,
och käck och senfullt ung din son beträder
de samma vårens vägar själf du gått,
och när du murknar i ditt skumma slott
som linden, blött och nött af tusen väder,
är han den gamla stammens friska skott.

Visa i enskogen.

67

När enen börjar ryka,
är aborrleken slut;
jag skär mig spö och klyka
och kastar kroken ut.

Och spöet utaf eneträ
det rycker i min hand,
ty kärlek suger folk och fä,
i vatten som på land.

Nu stå de första axen
och skälfva på sin fot,
nu leker vikens braxen
och fyller nät och not.

När skogens enar stå i rök,
tar hæggen floret på,
då hvisslar svala, ropar gök,
att jag må linet så.

När hæggen står i blomma,
är flickors längtanstid;
de argaste bli fromma,
den stramaste är blid.

Och, tänk att på det hela år
den enda tid det är,
då kvinnokönet röjer spår
af ömmare begär!

Så vill jag mig förnöja
den korta tid jag kan.
Kom, var min braxenmöja,
jag är en braxenman.

Vi leka under sunnanblåst
i sommarljusets sjö,
tills häggen står röd af frost
och enen hvit af snö.

Då darra himlens stjärnor
i kvällens nordanhvin,
då spinna nåjdens tärnor
sitt eget brudelin.

Nu öppnar nattglim sin krona.

✻

Nu öppnar nattglim sin krona
i åkrarnas yfviga korn,
och älgturen söker den hona
han vann med sitt stridbara horn,
nu teckna slätterblomma
och glimtande ögontröst
den skymningsväg jag vill komma
som förr till min älskades bröst.

Högt ropar kuarren, min sträfva
men eldiga näktergal,
och månjungfrun tömmer sin stäfva
i purpurn från dagens pokal.
Jag stiger mot vreten, som rundar
behagligt sin slumrande barm.
Då kommer ur dalar och lundar
min älskade lidelsevarm.

På hösläden lägret jag reder
af jungfru Marie halm.
Där vill jag hos dig sjunka neder
i hässjornas ångande kvalm —
en jordson, stark och hårdig
fast ljuflikt berusad och matt,
din rika kärlek värdig,
mörkögda Augustinatt.

Längtan heter min arfvedel.

✻

Längtan heter min arfvedel,
slottet i saknadens dalar.
Sakta ett underligt strängaspel
tonar igenom dess salar.

Säg, hvadan kväller du, klagande ström
djupt ur de skumma gemaken,
du som mig sjunger om dagen i dröm,
sjunger om natten mig vaken.

Hvem är den själ, som i suck och ton
andas från hemliga strängar,
ljufligt som doften från humlornas bon
flyter på gulnande ängar?

Somrarna blekna och solar gå ner,
timmarna varda mig tunga,
rosorna dofta i vissna kvarter,
minnena hviska och sjunga.

Klinga, du klagande strängaspel,
sällskap i drömmande salar!
Längtan heter min arfvedel,
slottet i saknadens dalar.

Dina ögon äro eldar.

68

Dina ögon äro eldar, och min själ är beck och kåda.
Vänd dig från mig, förr'n jag tändes som en mila
innantill!

En fiol jag är med världens alla visor i sin låda,
du kan bringa den att spela, hur du vill och hvad
du vill.

Vänd dig från mig, vänd dig till mig! Jag vill brinna,
jag vill svalna.

Jag är lust och jag är längtan, gränsbo mellan höst
och vår.

Spända äro alla strängar; låt dem sjunga, rusigt galna,
i en sista dråplig högsång alla mina kärleksår.

Vänd dig till mig, vänd dig från mig! Som en höst-
kväll låt oss brinna;

stormens glädje genomströmmar vårt banér af blod
och gull —

tills det lugnar och jag ser i skymning dina steg för-
svinna,

du, den sista, som mig följde för min heta ungdoms
skull.

På värdsbuset Kopparflöjeln.

62

Vindragarn som en vallmo står
i svarta källargluggen,
och gult som mogna bjuggen
i fönstret skymtar flickans hår.
Och än har söderns Bacchus must
för nordens raska sällar,
och än har lifvet ungdomslust
och året ljumma kvällar.
Hvar dunkel timme flyger rapp
och luftig som en läderlapp
igenom nejden, vingårdsglad
med alla sina dungars blad
och rönn på bergets hällar,
och sunnan blandar sin musik
i sången, stark och Bellmanslik:

Aftonstjärnan på fästet prunkar.
Upp, I bröder, vid fat och bunkar!
Låt oss lefva som glada munkar,
tappa vår tunna,
klappa vår nunna —
vin och kärlek i djupa klunkar.

Det står en flöjel på vårt hus
och gnyr mot nattens väder.
När stjärtens högsta fjäder
berörs af morgonrodnans ljus,
då vänder han sin kam åt nord
men stjärten spotskt mot söder
och kraxar sträfva lystringsord
för salens dufna bröder.
Gal ut i stormen, koppartupp!
I Bacchi män, stå upp, stå upp
ur eder sista yras rus
och slån i skärfvor edra krus
mot dag, som frosthårdt glöder.
Här lyktar lek och sommartid,
och klar och sträng tar hösten vid.

Om en tillbörlig vrede.

62

Lägg tungt och fast din hand i bordet
och som ett lejon kungligt ryt,
och säg det rätta, vissa ordet
manhaftigt utan flärd och skryt.
Skön är en man, då han är vred,
men blöt och mjälig är han led,
och kält och gnäll är kvinnfolkssed.

I denna värld af släta knoddar,
som le och buga för en slant,
du späcke dina ord med broddar
och tale hälsosamt och sannt.
I denna värld, så fräck och dum,
må mycken vrede hafva rum,
och det är skam att vara ljum.

En man är än ett nordanväder,
som blåser upp till hårdhänt strid,
och än en västanvind, som träder
bland mänskorna oändligt blid.
Så följa andra män hans spår,
och barn och kvinnor, där han går,
stå trygga i sin svaga vår.

En madrigal.

68

Det var en poet. Han hette Polydor och skref vers om kvinnor i allmänna tidningarna för en krona per rad, ty han var rätt högt i ropet. Och i hans poesi var allt så lyckligt och rart! Men så begaf han sig på en stor och ej längre inbillad älskogs stig och rönte svårt mothugg. Då vardt han vred och skref sitt hjärtas uppriktigaste suck. Men redaktörerna tyckte, att den stred för skarpt mot hans föregående produktion, och ville ej köpa den. Polydor har därför anhållit, att den här måtte finna en plats.

Nu vill jag sitta på svällande tufva,
spotta fiolen på halsen och skrufva,
drifven och lärd i mitt sångarekall.
Kvinnkøn, du ljufva,
hör en förtjusande, ny madrigal!

Sjöng jag om vårlek, som ynglingar göra,
vände du till mig ditt rosiga öra,
log så huldsaligt och utbrast: Så sött!
Sjöng jag på allvar ur brusande lunga,
manligt, som stormen och lidelsen sjunga,
strax var du lomhörd och liknöjd och trött.

Vida jag drog genom kärlekens riken.
Väldiga vallar och gapande diken
sprängde jag öfver med blodet i svall.
Stod jag vid muren och knäppte på lutan,
såg jag förklaradt ditt anlet vid rutan,
hörde de saliga tårarnas fall.

Gick jag till porten och slog på dess bräder,
gläntande kom du i svallande kläder,
hviskade: "Kyss mig, men se'n får du gå."
Bad jag dig utgå i ära och följa
modigt min färd öfver hedar och bölja,
gret du: "Ack ja" — men du kom ej ändå.

Drabbe mig skam, om ej själen mig brände
rent som Guds eld, då jag sjöng och bekände
dig hvad mitt hjärta haft starkast och störst!
Dyrkade kvinnkön, hur vill du nu ha det?
Klingklang och narrspel? Det tunnaste spadet
släcker bekvämligt din lågande törst.

Nu är det vårtid, och ensam jag sitter,
trycker mitt spelverk mot hjärta som spritter.
Eva, din sångare går till sitt kall.
Hör, om du gitter,
hör min förtjusande vårmadrigal!

Maj i Munga.

✻

Vackra Maj i Munga,
fjärran stråkar sjunga,
fjärran stråkar ropa dig
till dansen och de unga.
Jag är Höst i Haga,
hör du vinden draga
lång och enslig aftonstig,
det är min vandringssaga.
Mången mil i rägn och il gör ljuftig hvilans säng.
Men för dig är vakans natt och glädjens gälla sträng.
Innan molnen dagas,
skulle du förtagas,
som min sista sommarsyn, af dimmorna på äng.

Vackra Maj i Munga,
morgonfåglar sjunga.
Hvarför är ditt öga matt
och ögonlocken tunga?
Hvarför står du vaken,
re'n då gryningsdraken
lyfter röd ur dimmig natt
sin vinge öfver taken?
Jag har drömt båd' långt och ömt, men nu står dagen
ljus.

Valdhornsklangens bundna falk vill ut i skogars brus.
Jag är Höst i Haga,
fjärran skall jag jaga,
fjärran från den vackra maj och bleka drömmars hus.

Ett hjärta.

62

Mitt hjärta är en stadig bälg
af ekebarkadt skinn.

I trettiårigt sökn och hälg
den svackat ut och in.

Den suger in all världens lust,
den andas ut all världens pust;
håll ut mitt goda bälgospel, ty så är livvets dust.

Mitt hjärta är ett gästfritt hus
med fyra stora rum.
Hvar sal är full af klang och brus,
men en är stängd och stum.
Nu dansen in, I jungfrur små,
men, kära, bullren icke så:
min käresta vill hvila i sin kammars tysta vrå.

Mitt hjärta är ett bandadt fat
med gammalt lagradt vin.
Kom an och drick, hvar glad kamrat
så vidt som solen skin,
och prisa rörd och minnesgod
hvert gästabad jag dig bestod,
när sista droppen ritat rödt sitt streck i dödens flod.

Böljeby=vals.

62

Sjung, sjung i alarna,
flygande storm, du kämpars vän,
sjung, sjung i salarna;
glimmande höstlöf fara.
Stolt under ekarna
prunkar en senad skara än,
trofast i lekarna,
trofast i storm och fara.

Fast, fast mot rockarna
slå dessa bröst, som stormen spänt,
lugnt under lockarna
trotsiga blickar fara.
Än från altanerna,
där sina lyktor vildvin tändt,
ler mot kompanerna
kvinnornas unga skara.

Snart, snart på planerna
möter jag dig, som ingen vet.
Starkt som orkanerna
känslornas vindar fara.
Går du i tågande
skyarnas svalka röd och het?
Ord har jag lågande,
länge jag måst dem spara.

Sol, sol, i ekarna
tänd nu till balen höstens bloss!
Mörkt brinna vekarna;
dånande vågor fara.
Våren, den susande,
har inga visor mer för oss.
Lifvet är brusande,
stormsång och stormdans bara.

Äspåkers=polska.

✻

Hvarför sitta vi så still och tysta?

Ha vi uttömt alla kära ord?

Äro alla de små läppar kyssta,
som gå leende kring detta bord?

Äro alla de små kvinnor gifta,
som gå trippande i denna sal?

Finns här inga hjonelag att stiffta,
brinna inga hjärtan i vår dal?

— Jag skall varpa garn och jag skall nysta,
jag skall kärna smör och klippa får.

Aldrig äro mina läppar kyssta,
aldrig blifva de i detta år.

Jag skall plocka bär och väfva vammal,
jag skall verka, förr'n jag blir för tung.

Om jag gifter mej, när jag blir gammal,
skall jag taga *dej*, om du är ung.

Sång till säckpipa.

66

Den mörke säckpiparen blåste, vid brädden af den stora sjön, vid solnedgången, och ned till stranden kom godsegaren mag. Backsell, en yngre landtman af mycken vederhäftighet. "Högt älskar jag säckpipa," yttrade Backsell, "och vill dansa, som jag vore i landet Italien och vore stungen af en lustgifvande insekt, kallad tarantel."

Jorden gråter,
världen är full af tårar.
Säckpipan låter,
signor Backsello lärar.

Jag vill dansa utan sorg
och sjunga högt: milorum —
dansa som i Romaborg
på torget, kalladt forum.

Blåsare på kullrig sten,
oss tryter aldrig väder.
Jag har märg i krumma ben,
och du har spel af läder.

Jag är skapad svår och stygg
och tung och bred med mera,
dock jag är ej puckelrygg,
ty vill jag mig hofvera.

Fyra pigor har mitt hus,
så hör nu hvad de heta:
Sissela och Lillemus
och Bralla och Agneta.

Fären vaktar Lillemus
och Bralla räfsar ängen,
Sissela slår i mitt krus,
Agneta bäddar sängen.

Pigor, lemnen edra värf
och tagen blomsterkransar.
Kasten lakan, stop och härf
och sjungen, mens jag dansar.

Degen surnar i mitt tråg
och grädden i min kärna.
Har jag honung i min håg,
all världen surne gärna.

Armod är mig ingenting,
om lynnet jag kan frälsa.
Skämtan är mitt lifgeding
och låra är min hälsa.

Ingen tärna åt Backsell
ur aftonlunden vinkar,
men ur molnets hvita fäll
fru Venus ler och blinkar.

Stig mans ned och dansa med
och låt oss skönt stoltsera!
Men i skyn hon halkar ned
och kan ej penetrera.

Dansar jag bland snigelskal
allen i skumma nätter,
lopp jag förr i ljusan sal
med mör af höga ätter.

Jag har kysst den bästa mun
och kysser aldrig flera.
Den som öst ur Edens brunn
kan lipa åt madera.

Skatan ler på hässjestång
och snäppan på en pinne.
Göken gal sin sista sång,
ty slåttertid är inne.

Dansom som i Romaborg,
och dansom midt i snåret!
Här är göken utan sorg,
som ropar hela året.

Jorden gråter,
världen är full af tårar.
Säckpipan låter,
signor Backsello lärar.

Bulan.

Vårsång till Polydor.

62

Hej, Polydor, kryp fram ur din kula!
Grön blir på marken den torraste stickan.
Sitt nu ej längre och mögla och ula,
joltande vers om "den älskliga flickan."

Ack, Polydor, du hör till de fula,
aldrig du vinner den älskliga flickan:
välväxt man har en sabla bula
uppe på sidan vid plånboksstickan.

Slät, Polydor, är din bröstborg som brickan;
låt den af vårvindar höjas en smula.
Nyss har jag skådat den älskliga flickan
gå med en yngling på vårlökar gula.

Tandsättet log i den ljusröda sprickan,
älskligt var allt ifrån hattnål till sula.
Härlig var ynglingen, bredbarmad gick han,
prydd med den allra sju sablaste bula.

Fem farliga F.

3 en ung landtmans tänkebok.

62

Fem F af mycken fara, som hotar kropp och själ,
jag tecknar till din varning, o yngling, och ditt väl;
ty flyr du deras snaror och vandrar stark och vis,
så har du ro i lifvet och hopp om paradís.

Det första F är Fogden, befallande och hård;
han lurar på ditt välstånd, din arvedel och gård.
Sök aldrig tvist med makten, men gif de höge sitt,
och bruka dina armar och värj hvad se'n är ditt!

Det andra F jag lär dig är uttydt Fjärdingsman,
ty fogdens låga redskap och länsmans dräng är han.
Hvart hastar du, o människa, som trotsar rätt och lag?
I morgon kanske mästerman, om fjärdingsman i dag!

Det tredje F är Flaskan, som står af falskhet full
och blinkar vänligt mot dig, när du öppnar ditt schatull.
Kom sällan hand vid korken! Regera strängt din buk,
att ej ditt sinne varder ondt och din lekamen sjuk!

Det fjärde F är Flickan, så smilande och skön;
hon lockar dig till dårskap, som får sin svåra lön.
Ty håll din håg i tuktan, och vinn åt dina hår
den ädla ärekransen, som en trofast ungarl får!

Det femte fula F:et kan knappast skrivas ut,
men det har horn på knäna och osar svafvellut;
och alla fyra F:en, som här förut jag sagt,
de äga af det femte sin farlighet och makt.

Äppelskörd.

✻

Kommen, flickor, höstvindsröda!

Jag vill ge er äppelföda
mot en ringa vedergällning;
kommen i den milda kvällning.

Alla trädens mjuka grenar
hänga tungt som fulla spenar,
vilja all sin sötma rägn
för att snälla flickor fägna.

Redan står jag högt på stegen,
böjer kvistar, svänger svegen,
medan sängarna inunder
prunka som ett rosenunder.
Och det myllrar under träden
ljusa kjolar, band och kläden;
alla nejdens blomster löpa
hit att mina frukter köpa.

Och jag skakar och jag knackar.
Runda axlar, linhårsnackar,
bröst, som springa fram för käcka,
få sig då och då en smäcka.
Marken rullar under foten,
snåla händer jaga kloten,
trefva efter rosenhäger
i de grå resedaläger.

Alla vindar blifva ljumma,
alla gångar blifva skumma,
svarta läderlappar susa
fjärilslikt kring allt det ljusa;
och jag drömmer jag är vorden
störste trädgårdsman på jorden:
mitt är äpplet högst i toppen,
markens kvinnoblom och knoppen.

Blommor på de mörka planer,
klara, varma astrakaner,
lysen alla vackra nätter
här bland gylling och renätter!
Gärna vill för er jag vaka,
alla rika grenar skaka,
klättra som en katt mot himla,
hvar jag ser det bästa skimla.

Sägen, om det är för mycket,
om jag tar en kyss för stycket.
Mina äpplen äro rara,
kyssarna en billig vara.
Jag är ingen orm och Judas:
inga syndaäpplen bjudas,
inga falska läppar räckas
att med ömma hjärtan gäckas.

Jag vill brygga äppelviner,
fylla stora karaffiner,
hälla upp och låta söta
flickor sockerskorpor blöta.
Hela vintern, långa kvällen
ska vi sitta framför hällen,
läppja vin och äpplen steka,
handelsman och kunder leka.

Svinaherden och grefven med det goda ölsinnet.

En sagovariant.

fx

Det bor en grefve i ett hus,
ett hus med högafvel.
Han dricker vin ur sköna krus
och drifver svineafvel.
Och när hans själ är varm af sekt,
han rörs af ömkan för den släkt,
som går med grymt och skrian
och rotar i hans magra täkt.
Den bäste svennen på sin äng
den kallar han till svinadräng,
att han skall gå i stian
och reda djurens hvilosäng
samt lägga mat i deras ho
till deras hugnelse och ro.

Men svennen klagar, tung i håg:
"Farväl, du glada slätter,
där jag bland räfserskorna såg
hingstridarns täcka dotter!
Farväl min dröm om glans och bragd;
jag är af trynfä ombelagd.
Jag repar löf vid alebäck,
jag samkar draf och hästars träck,
jag sörpar kli och agnar
att främja dessa bestars späck.
Men åker skördefolket in
med hö i höga vagnar
och alla mör med solrödt skinn,
då blygs jag i mitt trälasinn
och gömmer mig bak luckan
med mycken sorg och suckan."

När sankta Brittas vanna strör
från lundens loft sitt hvete,
den trogne svinaherden för
sin hjord på ollonbete.
Låt se, låt se, hvem kommer där
på stig bland ljung och krösebär?

Ty pärlband på sin tröja
och hatt, som hägerfjädrar bär,
har ingen tjänstemöja.
Det är det fagra grefvebarn.
Hon löser silkespåsens garn
och räcker fikonpaltar
och mandelbröd åt svinakarln.
De sätta sig på tufvans rund,
han kysser hennes fina mund
i skygd af breda galtar.
När vardt i denna karga värld
en bättre herdekost beskärd?

Men grefven sitter i sitt hus
högt under högan vimpel
och profvar drycken i sitt krus:
den sekten var ej simpel!
Hans själ blir sällsamt varm och vek,
han skådar ut mot bok och ek
med vinsällt fromma blickar.
Han ser det unga parets lek,
och fadershuldt han nickar.

Han stiger ned, han går därut:
"Min vän, din ringhets tid är slut,
din svintjänst var en pröfning,
och manligen du härdat ut
i stränga dygders öfning.
Se, härligt har min hjord du födt,
att svålen glänser på dess kött.
Nu kom och sitt vid silfvertråg
och njut den spis du själf har gödt
och skumma spad med slevven,
och var min medregent och måg,
ty jag är gammal blefven."
Nu skymning föll i ollonskog,
sin flickas händer herden tog,
hvar gris en fridfull grymtning drog
och vickade med vefven,
och mildt mot barn och boskap log
den gode gamle grefven.

Kom i lunden!

65

Kom i lunden, räck mig kannan
under våra lönnars glans.

Låt mig vira dig om pannan
mina jägarvisors krans.

Jordens höst skall ej fördärfva
kransen, som din spelman ger;
den är tecknet: du skall ärfva
landet, där ej sol går ner.

Skuggan, som allt lif fördystrar,
tidens frost, som svala gör
dina obesjungna systrar,
finnas ej för visans mör.
Deras kärleks unga lundar
skifta aldrig doft och röst,
outsläcklig längtan rundar
deras bäfvande små bröst.

Fägring flyr; på ängen mister
sista nejlikan sin glöd —
visans mö på lätta vrister
dansar alltid frisk och röd.
Så, när sena vintrar slunga
snö i våra lefnadsspår,
skall du blomma bland de unga
i min sång från trotsig vår.

Och då skola människor säga:
Sällsamt sälle Fridolin!
Huru vardt han värd att äga
sådan skatt och pärleskrin?
Hjältar, stormande kring jorden,
sökte fåfängt med sitt svärd
lyckan, som är denne vorden
kamplöst på hans dunkla färd.

Och jag ler, då jag dem svarar,
som i trotsig vår jag lett,
och som nu min sång förklarar:
af ett under är det skedt.
Där jag lopp min skalkhets vägar,
hogg mig lyckan i mitt skört,
där jag drack min ampra bägar,
göts den full med ljuflig vört.

Sång till psaltare.

✻

Nu ingen svag och ingen varlig flykt
skall lyfta oss från dessa stankens dalar!
Ej finns ett torn, för högt i höjden byggt
för sönerna af låga källarsvalar.
Haf tack, natur, för detta starka rus,
som räckt så länge öfver ungdomstiden,
att det kan bära oss till glans och ljus,
då här blir skumt och dagen är förliden!

Nu låt oss timra äfventyrens köl,
med fatens kimmar klädom våra spanter,
och gick vår färd förut i stilla öl,
så må den gå på böljebergens branter.
Ej finns ett land, för skönt att eftersträfvast
af våra stora drömmars vilda skrof.
Så högt som vattnen gå, vårt mod skall häfvas:
Guds anda var i skeppet, fast hon sof.

Löskekarlarnes sång.

62

Vid Fridolins bord satt en dag en främling som högt ärad gäst. Han var reslig och smärt med goda och flammande ögon, hans hy var mörk af mycket vägfärande, men i uppsyn, dräkt och hållning såg han ut som en adelsman. Få visste, hvem han var och hvarifrån han kom, men de, som kände något om hans öden, älskade honom. Man sade, att han var bland dem, som kommit längst i konsten att bruka motgångarna till själfukt och själföje.

Han stod upp och sade: "I din lustgård, Fridolin, har jag diktat min och alla rättsinniga löskekarlars sång; nu vill jag sjunga den." Och alla, som voro i salen, lyssnade med bifall, medan den löse personen sjöng i högmod, harm och glädje.

Nu äro mörkrets fador öfvervunna,
nu kan jag le, ty jag har skådat döden.
Nu äro smärtorna som ris förbrunna
i all den heliga och stora glöden.
Jag lefver — flöden
af ungdom flamma upp ur årens bränder,
och mot det rika lifvet och dess öden
välkomnande jag sträcker mina händer.

Jag är bekant med nöjet och med faran,
min röst var hörd i visan och i psalmen,
och tidigt fick jag värfning i den skaran,
som delar bragden och försakar palmen.
I skördetider
jag sökte drömögd blåklint mellan halmen
och följde afundsfri till andras lider
de höga lassen, sjungande vid skalmen.

Syn mig en fana, mör af mina nejder,
att jag må bära den med stolta händer
i glädjens festspel och i vredens fejder
bland goda löskekarlar, mina fränder.
Syn lejonänder,
passionens rosor, smäktande jasminer,
syn hvar symbol, som männers hjärtan tänder,
så långt som vinden går och solen skiner!

Vår flock är dömd. Dess del vardt allt för mycken
af mærg och saf, af lifvets eld och sveda.
Vi kräfde allt och fingo lumpna stycken;
hur vardt ändå i gamman vänd vår leda?
Bland höstens smycken,
när andra kysste våra vårars brudar,
vi skreko *lycka till* och höjde drycken
och förde dansen, skämtande som gudar.

Du mö, hvars blickar famna mig vid härden,
håll af mig dyrt i denna drömkvälls vaka!
I morgon går din fänrik ut bland svärden,
och knappast leder vägen hit tillbaka.
Gif mig på färden
en blick emellan darrande gardiner,
och jag vill bära glad ditt lof kring världen,
så långt som solen går och vinden hviner.

Och hör oss, värld, som gillar och fördömer,
så snar att blommor eller stenar kasta.
Vi hafva aldrig sökt hvad du berömmar,
ej heller skytt hvad du är van att lasta.
Du såg oss fasta,
till alla tunga offer redobogna —
när vi, de irrande, för alltid rasta,
gif andra stora namn, nämn oss de trogna.

Dalmålningar,

utlagda på rim.

Till några af dessa utläggningar äro originalen förefintliga endast i utläggarens fantasi. Som målände dalkarl kräver jag mina gamla yrkesbröders blygsamma rätt: att måla som det faller mig in, med nyckfull pensel, blandande gycklets och allvarets bilder — i mina föregångares anda om än med delvis annan teknik.

Eden.

I.

Det är morgon, det är Eden,
salighetens unga gård.
Svarta starar lägga reden
hos den höga aspens mård.
Vinden spelar, kalfven dansar
vigt och lätt,
trampar nätt
mellan markens tigersvansar.
Dufvans unge seglar trygg
på den breda gladans rygg.

Hvit och naken husmor träder
mellan rika trädgårdsland;
ärter blomma ibland fläder,
bönorna bland vallmors brand.
Grisen vaknar i sin stia,
gluttar ut
vid sin knut
mellan åbrodd och salvia,
fnyser med sin bleka nos
på en röd och daggig ros.

Adam går i landtmansdrömmar
under gula plommonträd.
Fålen utan bett och tömmar
löper fri i själfsådd säd.
Med ett äpple vinkar Eva —
det blir vår,
hvar hon går;
skära sken kring barmen sväfva.
Här är morgon utan slut,
här är Eden österut.

II.

Eva står skamsen i lackröd sol,
tummar sin stadiga fikonlöfskjol
Adam, i gröna kalsonger,
grinar af knip och ånger.
Ormen i trädet så skadeglad
vispar med stjärten bland apelblad.
Ängeln med flangula byxor
reser den största af yxor.

Friden är bruten och fallet är gjordt,
hänglåset dinglar för Edens port.
Adam skall svettas af möda,
Eva skall skriande föda.
Slagan skall dunka på logens strå,
Kains klubba skall täljas och slå.
Långt skola mänskorna draga,
glömma sitt hem som en saga.

Het står dagen, dess morgon är slut.
Svalka ger kvällen: västerut!

Elie himmelfärd.

62

Här åker sankt Elia upp till himmelens land
i en kärra så blänkande ny.
Han bär grafölshatt och skinnpäls, han har piska i
sin hand,
och mot knäna står hans gröna paraply.

Hög och värdig är hans uppsyn, ty han far från
jordens dal
dit, där domarbergets säten stå i ring:
Han är kallad af sin lagman: "Du skall sitta i min sal
som en tolfman på rättfärdighetens ting."

Ja, hans konung själf har skickat sina hästar och sin
vagn
och sändt budskap: "Du gode danneman,
jag har sport din stora vishet; den kan vara mig till gagn.
Låt oss rådslå för mitt rike med hvarann!"

Och nu rullar vagnen uppåt, och Elias breda hand
vinkar afsked åt hans jordelefnads bygd;
och vi se det är ett stycke af vårt eget dalaland
i de drömmande furubergens skygd.

Här är blänk af stora vatten, här är stranden röd
och gul
som en örtasäng af mödrar och mör,
och små piltar peka upp emot de flygande hjul:
"Se på grannasfar, så vådligt han kör!"

Här står Leksands kyrktorn som en lök, och stapelns
Falumalm
ringer sabbat vid den saliges färd,
och han åker ur den klangen in i bruset af en psalm
från evinnerliga orgelekars värld.

När du sitter, o Elia, vid din mästaress bord
och ser ned på vår ondska och vår nöd,
fäll i domarns öra milda och förlåtande ord,
bed för dalarna, som hungra, om bröd!

Nu går solen bakom Sollerön, men trygg i rymdens natt
far profeten vid de vänliga små ljus,
som den gode Gud Fader utmed vägen hafver satt,
hvilken leder till hans gästfria hus.

Högt i fjärran öknar skrider väl den onda Skorpion,
där går Hunden med sitt ödsliga skall,
där ha Lejonet och Björnarne och Ormen sina bon,
men de bringa ej Guds fålar på fall.

Det står eld ur deras näsor, det är eld i deras ben,
genom rymderna framila de så fort,
tills de hinna Vintergatan, denna gyllenträdsallén,
som går ända fram till paradisetts port.

Och Vår Herre träder ut på sin förstugutrapp:
"Stig här in, du min heliga profet!"
Och han vinkar åt en ängladräng, som kommer flink
och rapp
och för svettiga kamparna i bet.

Jone hafsfärd.

67

Bäst som skeppet låg för ankar
under strandens gröna bankar,
då stod skepparen på däck och skrek: "Hej, västan-
väder, blås!

Hej, I jungmän och matrosar,
som förlusten er bland roser,
glömmen lundens turturdufvor för den salta vågens
mås!"

Och se här går skeppet på den saltande våg,
och små dalmasar hänga i dess tackel och tåg;
och den krigsherrn där på backen
med den bakåtböjda nacken,
han som super bakom seglet, är kaptenen, glad i håg.

Men all skyns och djupsens drakar
gny och spy, och skeppet skakar,
så att skepparn tappar flaskan midt i hafvets vilda göl.

Då i vredesmod han ryter:

“Det är nätt att skutan flyter.

Hvem är tjockast af allt folket? Vi få kasta ut en knöl.“

Och se här står Jona, den beskedelige man!

Han är stor och grof och vördig, som en sådan karl
står an.

Han är blek om anletsdragen,

och han håller sig för magen;

man kan se, att han är ganska sjuk och önskar sig i land.

Och de lägga hand på Jona,

men han beder: “Käre, skona,

ty I se, jag är en andans man och vördnadsvärd profet.“

Men de svara: “Har du trona,

kan du trampa vatten, Jona,

fast du flyter nog på hullet, o profet så prostafet.“

Och se här står Jona uti vädret upp och ner
med sin skörtrock öfver nacken, så man lifstycks-
ryggen ser;

och i djupet rakt inunder
ses ett gapande vidunder,
och ur breda käftar lysa hemskt de hvita tandklaver.

Väl må landtmän sälla heta,
att de ingen fara veta
af de odjur, som gå rytande i hafvets vilda svaj!
Må de väl den dom besinna,
som så många skeppsmän finna,
hvilka varda svulgna upp utaf en hvalfisk eller haj!
Och se här står Jona uti hvalfiskens buk!
Man kan se han längtar dädan, ty han synes ganska sjuk.
Där är unket, kallt och naket,
där är trångt och lågt i taket,
ty vi se ju, att profeten måste hålla sig på huk.

Men vi veta utaf skriften,
huru Jona slapp ur griften,
se'n han drifvit långt och länge uti hafvets vilda svaj;
och här visas, hur syrtuten,
när som hvalen stängde truten,
vardt beskuren och förvandlad till en något spräckt
kavaj.

Och se här går Jona på den grönskande strand!
Hur han ler emot en skylt, som slicker ut på vänster
hand!

Och se här står han vid disken
och begär en sup på fisken,
och jag önskar samma goda åt hvar yngling i vårt land.

Jungfru Maria.

✻

Hon kommer utför ängarna vid Sjugareby.
Hon är en liten kulla med mandelblommans hy,
ja, som mandelblom och nyponblom långt bort från
våg och by,
där aldrig det dammar och vandras.
Hvilka stigar har du vankat, så att solen dig ej bränt?
Hvad har du drömt, Maria, i ditt unga bröst och känt,
att ditt blod icke brinner som de andras?
Det skiner så förunderligt ifrån ditt bara hår,
och din panna är som bågiga månen,
när öfver Bergsängsbackar han hvit och lutad går
och lyser genom värliga slänen.

Nu svalkar aftonvinden i acklejornas lid,
och gula liljeklockor ringa helgsmål och frid;
knappt gnäggar hagens fåle, knappt bräker fällans kid,
knappt piper det i svalbon och lundar.
Nu gå Dalarnes ynglingar och flickor par om par;
du är utvald framför andra, du är önskad af en hvar,
hvad går du då så ensam och begrundar?
Du ärsomjungfrun, kommenfrån sitt första nattvardsbord,
som i den tysta pingstnatt vill vaka
med allt sitt hjärtas bäfvan och tänka på de ord
hon förnummit och de under hon fått smaka.

Vänd om, vänd om, Maria, nu blir aftonen sen.
Din moder mände sörja, att du ströfvar så allen:
du är liten och bräcklig som knäckeplens gren,
och i skogen går den slående björnen.
Ack, den rosen, som du håller, är ditt tecken och din vård;
den är bringad af en ängel från en salig örtagård:
du kan trampa på ormar och törnen.
Ja, den strålen, som ligger så blänkande och lång
ifrån aftonrodnans fäste öfver Siljan —
du kunde gå till paradiset i kväll din brudegång
på den smala och skälfvande tiljan.

Majgrefven.

67

Knappt hanarne golo, knappt dagens ljus
stack in genom fönstren i svalar och hus,
då stodo vid spiltorna lustiga drängar,
uppståndna med gamman ur hvilans sängar
till morgonens fästligt bräddade krus,
då råmade hornen, och hvinet af strängar
flöt samman med spädaste björklöfs sus.

Hvem prunkar i spetsen på vrenskande häst
i tjärblanka hatten, med oxlägg omfäst?
Hans kinder stå sköna kring näsan den krumma,
hans bröst stiger mäktigt och spändt som en trumma
mot nattkappans veck och hans blommiga väst.
Låt flöjterna låla och bashornen brumma,
här börjas den dråplige majgrefvens fäst.

Väl hundrade ungarlar gå i vår bygd
i mandomens prydnad, i ära och dygd,
här rider allt stridbart i hela vårt härad,
och ingen i skaran är vek och förfärad,
och alla se upp mot Guds dag utan blygd;
men ingen som han är manhaftig och ärad.
Var hälsad, vår höfding, med högtidens brygd!

Så sättom vi hälen mot springarens lår,
så ridom vi in all den dajliga vår!
Oss väntar all nejden. I kammaren vakar
väl ungmön och lyfter på fönsternas hakar
och ser utåt heden, som sofvande står.
Nu majgrefven nalkas — hör, järnluren brakar —
med ynglingars blomstrande här i sitt spår.

Hvem möter oss täckast i kvinnornas tropp?
Hvem glimmar likt låding, som springer ur knopp?
Hvem ler emot männer mest blygsamt och sällan?
Hvems röst lockar ljuft som i kvällskogen skällan?
Två, mö, dina läppar i björksötans dropp!
I dufvornas lund vid trefaldighetskällan
vill grefven dig kyssa, då tunglet går opp.

Tuna ting.

Med ett bibang:

Dalkarlarnes bref till Gustaf Vasa.

1.

Socknarnas ombud med sina följeslagare mötas.

Här mågen I se och beskåda
de män, som i Dalarne råda.

Vi komma från sunnan och nordan
till manliga rådslags fullbordan.

Här komma de blänkande spjuten,
som smiddes mot vargen och juten.

Och här komma Kopparbergs lurar,
som åskat vid pilarnas skurar.

Och här komma liar från sveden,
som nu ligger skallig likt heden.

Oss allom är lefnaden bister,
vår sådgröt är torr utan ister.

I hyttorna malmelden slocknar,
och mörkret i dälderna tjocknar.

Till Tuna, det ljusa, vi ilom
och sjungom väl då: falevilom.

I Tuna är gladare dagar,
dess knapar ha mättade magar.

Dess kullor ha kinder som skina,
och vört står i pannmur och tina.

I käre nu gifven oss äta!
Oss lyster med konungen träta.

Och hafver man intet i kräfvan,
så träter man svagt och med bäfvan.

Låt porsölet draga och jäsa!
Kung Gustaf är vansklig att kväsa.

Hans mästermän äro så kvicka;
ty vilja vi mandom oss dricka.

Du skrifvare, hvässa din fjäder
och nedskrif vår klagan på läder.

Vårt utslag förnim och lägg ut'et,
men skrif något ödmjukt på slutet.

Stig upp med ditt kalfskinn på berget,
och läs, så det dånar i Sverget;

att kungen må höra dem tala,
de rådande männen i Dala.

Anm. »Tuna knapar» (bergsfrälsemän) voro rika och myndiga kaxar.

II.

Från kopparbergsmän, silfverbergsmän, järnbergs-
män och menige allmogen öfver alla Dalar. *)

Vi fattiga männer af denna Dalatrakten,
vi hafva dig befordrat och hulpit dig till makten.
Du lopp i våra skogar
som fnatten uti furuträd,
du stod på våra logar
bland legohjon, som tröska säd.
Från Utmelands källare,
från dalen upp mot Särna
vi togo dig och satte dig till rikets sol och stjärna,
men äro icke sällare
för all vår vedermöda,
än att din häg står fast därtill att oss i grund föröda.

---

*) Se Diplomatarium Dalekarlicum, utg. af Kröningsvärd
och Lidén, brefvet af den 1 maj 1525 och åtskilliga andra.

Än ligger Norrby stark i sjön och stänger köpenskapen,
men landet fylls af onda män, som smakat våra vapen.
Oss tryter sill, oss tryter salt,
oss tryter korn och oxar,
men tyske junkern öfverallt
går gödd och dryg och koxar.
Mång utländsk skälm och horkarl,
som borde satts i bann,
den har du gjort till storkarl
och svenskens öfverman.
Men dina egna drängar,
som tjänat dig till blods,
dem ger du hugg och slängar
och griper deras gods,
ja, reser hjul och stegel, att intet värre hände
i Kristian den tyrannens tid, som vi af landet sände.

Du svor oss, konung Gustaf, med många dyra eder
att skydda våra fäders tro och våra gamla seder.
Nu höra vi om lutheri
och nygjord gudadyrkan
och se ditt stora rofferi
från klostren och från kyrkan.

Du tager ur förvaren
monstranserna och karen
och helga kvinnors skrin.
Nu dricka arga skalkar
ur helgedomens kalkar
de fromma munkars vin;
och hofmän gå i oblyg prakt
med sönderskurna kläder
och blåsa ut sitt gudsförakt
och nya lärdomsväder.

Nu frukta vi, för sådant allt skall Herrans vrede falla
förhärjande och straffande på landet och oss alla.

Väl, konung Gustaf, minnas vi vår vänskaps goda tider.
Vi veta du har trångmål själf och fiender och strider.
Om du gör frid med fädrens Gud
och flyr oss säd och boskap,
så sända vi dig kärligt bud
om huldhet och om troskap.
Af hunger ligger naffen
mot våra ryggebast;
nu, konung, löper kaffen
kring Dala land med hast.

En här, som åt sig vred på bark,
kan fanen ej betvinga,
och *med* oss, herre, är du stark
men *mot* oss ganska ringa.
Välj, hur du vill! Vi stå dig bi, om ärligt du vill tinga.

Den rike ynglingen.*)

62

I.

Jag är den rike ynglingen;
på stranden af Jordan
du ser mitt tegeltäckta hus
bland stockros och tulpan.
Dess vimpel med sin inskrift står
i vinden som en rem:
"Här bor den rike ynglingen,
och här är glädjens hem."

---

*) Synes ha varit en annan rik yngling än den i evangeliet omtalade, som kunde berömma sig af att ha hållit alla buden ifrån sin ungdom.

Du ser mig gå på älfvens strand
i all min ståt och kraft.
En klocka hänger vid min länd
med gyldene petschaft.
Du ser mitt humlebruna skägg
och hårets oljoskog,
jag är den unge Simson lik,
som vägens lejon slog.

Nu varm, välsignad sommar står
kring nejden, där jag bor.
Bland skepling beta mina får,
bland mjölkgräs mina kor,
och solsken rinner i min råg
som honung och som smör
och glänsar på min blanka hatt,
mitt ädla spanska rör.

Min rygg är rak, och i mitt bröst
en mäktig yfvan bor,
förty min ungdom är så sund,
min rikedom så stor.
Flyg, slagörn, öfver mina fält,
löp, kronhjort, i min park!
Som I min håg är konungslig,
högt farande och stark.

Du näktergal, som hvilar dig
i liljkonvaljedal,
ett budskap vill jag dig betro
om ensamhetens kval.
När sköna kvinnor vandra ut,
då sitt vid stadens tull
och sjung om rike ynglingen,
att han är kärleksfull.

I Salomos och Davids borg
en prisad höfding bor;
har han en dotter oförmäld
i all sin ungdoms flor?
Finns öster- eller söderut
en hednisk visdom än,
som kan förkunna lifvets konst
för Judalandets män?

Ty jag vill lefva utan sorg
och öda friskt och sällt
hvad mina fäder dragit hop
med ocker och med svält.
Min flagga vinkar hvarje dag
åt allt Jerusalem:
"Här bor den rike ynglingen,
och här är glädjens hem."

II.

Låt oss hurra och surra: hej, kummin och pickardång!
Jag har smäktat, ja, så länge, jag vill skalkas en gång.
Se, hvad lustiga publikaner! Gif starköl och malvasir!
Jag vill dricka för min törst, se'n vill jag dricka på
pläsir.

Må tärningar trilla som ärter i min sal
och månen stå stilla i Ajalons dal.

Hvad bjuder, hvad sjuder du i grytan, min träl?
Sa' du kabeljo, usling? Jag vill slå dig ibjäl.
Gack ut i min kryddgård, tag mejram och spenat
och betänk dig att reda en ädlare mat.
Ty möraste höna och läckraste gris
skola vara min sköna och dagliga spis.

III.

Jag hvilar i vaggande armar,
vid hundstjärnans skimmer jag dansar.
Hör kattornas hvinande tarmar,
se hästarnes flygande svansar!
Ett hundrade brudar med slöjan på svaj
fira hvar afton sin eviga maj,
hundrade majbrudar, aj, aj, aj!

Här spritter som blomster för ilen
hvad länderna härligast bjuda,
de smärtaste vassrör från Nilen,
de fastaste midjor i Juda.
Af ljufvaste vällust i kammaren full,
knäpper jag rocken med knappar af gull.
Skåden dock brudgummen, lull, lull, lull!

Men het öfver hjärtat blir slöjan.
Små vänner, nu vilja vi rasta.
Se glittret af silfver på tröjan
i skuggan, som cedrarna kasta.
Kom, skönaste dotter af Faraos!
Högt i mitt förstliga hus skall du bo,
floden skall vyssa dig: ro, ro, ro!

IV.

Jag gick mig ner till stranden, det var en sommarkväll.
Jag hade druckit dyrbart vin men kände mig ej säll.
Jag hade flytt från balen,
som jagad ut ur salen
af mina egna pukors ljud med hån och öronsmäll.

Jag stannade hos barnen, som lekte vid min båt.
De singlade kiselskärfvor, jag singlade plåt på plåt.
Jag tyckte jag vardt blottad
och arm och illa lottad,
men det var icke därför mitt bröst var fullt af gråt.

Nu drefvos mina hjordar hem öfver älfvens bro;
där gick den fromma tacka, den sedesamma ko.
De ville icke se mig
och ingen hälsning ge mig,
men slöa brodersblickar mig gaf en oren so.

Jag blygdes för min uselhet och drog mig bort i smyg,
och uppåt längs Jordanen jag gick väl milen dryg.
Då mötte jag bland träden,
där vägen lopp ur säden,
en skara män och gubbar med fångst och fisketyg.

Den förste gick med klumpfot och bar en frodig sik.
En annan bar en liten ål, så mager som en spik.
Den tredje och den fjärde
de fraktade en mjärde,
besatt med fjäll och sjögräs från fiskafängets vik.

Den femte gick i ledet så hjulbent som en lax
och släpade på kutig rygg en lång och dråplig lax.
Den sjätte och den sjunde
de sleto allt de kunde
med noten, buren högt på bår emellan åkerns ax.

Jag minns en till i skaran; han förde spö och håf
i sina händer, knäppta som till Vår Herres lof.
Det var som än han setat
och sett på sjön och metat —
så drömmande och stilla hans milda anlet sof.

Han kallades Johannes, och han var ljus och ung.
Men efter kom en annan så luffande och tung.
Hans rock var ful och rifven,
hans uppsyn var som knifven,
och han var svart i synen och bar så stor en pung.

Men afskild från de andra gick en man i styrkans år.
Guds klara sommar var hans blick och bjugg i sol
hans hår.

Nu kom han till min sida:

“Si, jag går bort att lida.

Försaka världen, tag min frid, och följ mig dit jag går!”

Då svallade mitt hjärta; på stranden sjönk jag hän,
och daggen låg i gräset och vätte mina knän.

Jag ville upp och vandra,

så fattig som de andra

i fiskarlaget, som försvann bland mörka oljoträn.

Yttersta domen.

I.

Mot aftonen.

Det lyste mig spela och göra mig glad,
milorum.

Jag rörde vid gigan, men tyckte hon kvad:
Jorum, Jorum. *)

Jag gick mig i skogen bland lustiga snår,
milorum.

Så underligt gökarna ropa i år:
Jorum, Jorum.

En ko såg jag stå vid en sorlande brunn,
milorum.

Hon råmade hest med sin rinnande mun:
Jorum, Jorum.

---

*) Jorum är ett namn på döden.

Jag gick mig mot kväll öfver lärkornas hed,
milorum.

Jag gick så allen, medan kvidfågeln kved:
Jorum, Jorum.

Jag gladdes att möta en främmande man,
milorum.

Jag sade: Gud signe; då svarade han:
Jorum, Jorum.

Jag tänkte: Vål aldrig i år blir jag glad,
milorum.

Då ville jag bedja, men tyckte jag bad:
Jorum, Jorum.

Nu började stormen i skog och i lund
sitt korum,
och kvällpsalmen skallade margalund:
Jorum, Jorum, Jorum.

II.

Tecknens tid.

Nu är de stora tecknens tid,
de svåra, de många.
Nu svartna knopparna i lid
och sprida rutten ånga.
Nu vissnar jordens gamla barm,
utsugen, safllös, platt och arm.

Nu dryper blod från månens horn,
o under, o under!
Nu går man ut att skära korn
och finner tistellunder,
och hunger, örlig, pestilens
förhärja land från gräns till gräns.

Nu dansar grafölsfolket vals,
se trafven, hör trallen!
Nu heter hätskhet arm om hals
och kärlek dunk i skallen,
och Antikrist i biskopsskrud
går saklöst kring och hädar Gud.

Nu växer lejonskägg på lamm
och vargungen smiler.
Ur dufägg krypa drakar fram,
ur grodrom krokodiler.
I rena jungfrurs moderlif
hörs barnagråt och tvillingkif.

Nu skiftar solen sin gestalt,
o fasa, o fasa,
och ligger som en möglig palt
i molnets tiggartresa.
Nu är det skymning dagen om,
och natten växer småningom.

Nu komma alla slygga djur,
se ulfvar, hör u^uvar!
Nu rasslar tidens nötta ur
med sina hjul och skrufvar;
dess lod stå nära världens golf,
dess visare stå nära tolf.

Då syns ett starkt och fjärran sken,
nej skåda, nej skåda!
Ur molnen sträcks ett mäktigt ben,
som drifvor skina båda;
och väldigt gapar lurens tratt
med guldmun öfver jordens natt.

Blås, Gabriel, i din basun,
tra rara, tra rara!
Blås hop all världens folk som dun
att stå till doms och svara,
tills rymden ligger öde kvar,
ett sprucket, skakadt bolstervar.

III.

Röster på vägen.

Den krönte:

Salig, salig, salig i höjden!
Folk, som förr edra hjässor böjden
ner till gördeln för Herrans smorde,
hafven I glömt, hvad jag var och gjorde?
Purpur drog jag och riddare slog jag,
huldrikt log jag och hufvuden tog jag.
Grufflig, grufflig, grufflig i djupen!
Stigen går yr på kanten af stupen.
Dagen är gömd af ett otäckt hölje;
facklorna tändén i härskarens följe!
Ingen lystrar och fäfängt jag stirrar
efter de glor-rike fäders fjät.
Knuffad af tiggare, konungen irrar,
fasande själf för sitt lögnmajestät.

Krigaren:

Jag är en man af ogemen bravur,
hetsig af natur
och väldig i amur.
Med samma stolta steg och segerblickar
besteg jag murars krön och jungfruns bur.

Finns ett befäl i ärkeängeln's här,
hos Gud och sankte Per
jag denna post begär.
Mot Belsebub och mörkrets alla hopar
jag går, en evigt modig militär.

Den ogudaktige prästen:

Jag talade i stolen med dunder och med makt,
men mitt lif, må jag bekänna,
gick eljest i en rädda
som lutar ganska tveksamt åt paradiset's trakt.
Hvilket lefvande spektakel, om min fåvitska hjord
skulle följa mig själfvan mer strängt än mina ord
och jag och hela socknen droge in i Gehenna!

Den tjocke köpmannen:

Det säges att själen skall vägas på en våg
och att ingen kan fuska med vikten.
Om nu jag lägger af mig min frodiga kropp
och min stadiga plånbok, så lär jag flyga opp —
jag rädes för den hiskliga svikten.
Men kanske far jag, lättad från all vällust här i dyn
direkt upp till Abrahams gästabud i skyn.

Ynglingen till jungfrun:

Det var i jordens sista vår
du vardt mig dyr och kär.
I ångest kom vårt sabbatsår,
och nu är änden här.

Den hägg, hvars hvita kvist du bär,
skall aldrig blomma ut
och sätta kart och svarta bär,
förr'n allt är svart och slut.

Den sista lärka, som förstått
vår lyckas morgonröst,
har slutit näbben, förr'n hon fått
en frostfläkt i sitt bröst.

Och grinden till den gröna ås,
där aftonskymning teg,
är stängd med evighetens lås
för kärleks fromma steg.

Vår kärlek var de andras lik
i parens långa rad,
var dunkel jord och himmelrik
och sörjde och var glad.

All mänsklig ting är bräcklighet
och mänskors kärlek helst,
men tänk: från synd och äcklighet
vardt vår för evigt frälst.

Knappt har jag sett dig kvinnligt varm
vid månskenskvällens dans,
knappt har jag lagt ännu min arm
kring tröjans hvita frans.

I dagg och renhet utan sot,
af ingen hand berörd,
så skall du stå för mästarns fot,
du blåklint i hans skörd.

Om jag skall skiljas ut och bo
i mörka ödeland,
så kan jag lemna dig med ro
i Herrans nådes hand.

Barn, hålla hvarandra i händerna; en flicka:

Det är blommor på vägen till Guds hus,
det är nattglim i mörkret och konungsljus.

Det är lätt som att hitta hem en kväll,
när det lyser i stugan och snön är mjäll.

Minns du språken från söndagsskolan, bror?
Jag kan alla de böner vi läst med mor.

Våra verser om påska och om jul
kan jag sjunga och stapplar ej minsta smul.

Det är vackert att gå vid deras ljud.
Det är sagor och lekar hos farbror Gud.

Dalmålaren:

Jag målade Elia,
som far till himmelrik,
jag målade Maria
så hvit och dufvolik.
O, kunde nu jag måla
min egen mörka själ,
att klar den måtte stråla
inför Guds son och Mikael!

Jag målat bönders väggar
och kullors kistelock,
all vårens blom och häggar,
all Edens lustgård ock.
O, vore snart jag vorden
ett blomst till Herrans pris;
en kludd och strunt på jorden,
ett liljetråd i paradiset!

IV.

Skeppet.

Haf, på din yta
manormar flyta,
hvalarne simma så tätt som en bro.
Djupt i gröna gölar
hafstjuren bölar,
hafsgalten gryntar vid blåa stians ho.

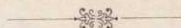
Solen från ytan
af kokande grytan
lyfter röd en kräftklo men orkar ej opp.
Månen, lik en tunna
med saft och färg utrunna,
ligger som ett vrakgods på vattubergets topp.

Haf, du är härligt,
stort och förfärligt,
tingens första vagga och alltings graf och slut.
Himmelens sista
och högsta stjärnegnista,
resande ditt hufvud, du spottar den ut.

Haf, du är gruffligt,
vildt och okuffligt;
hvems är den köl, som törs rista än din barm?
Långa kyrkbåtsårar
slå dig djupa skårar:
Han, som sof i skeppet, kan trotsa din harm.

Domen är hållen;
ensam behållen
färdas här en skara med domaren ombord.
Tiderna somna,
dessa äro komna
ut på evig bölja från fjärran sjunken jord.

Tåg och tackel klappa.
Brant som en trappa,
stiger du mot höjden, o haf, i pik på pik.
Klar står en brygga:
sjungande och trygga
segla Guds trogna till himmelrik.

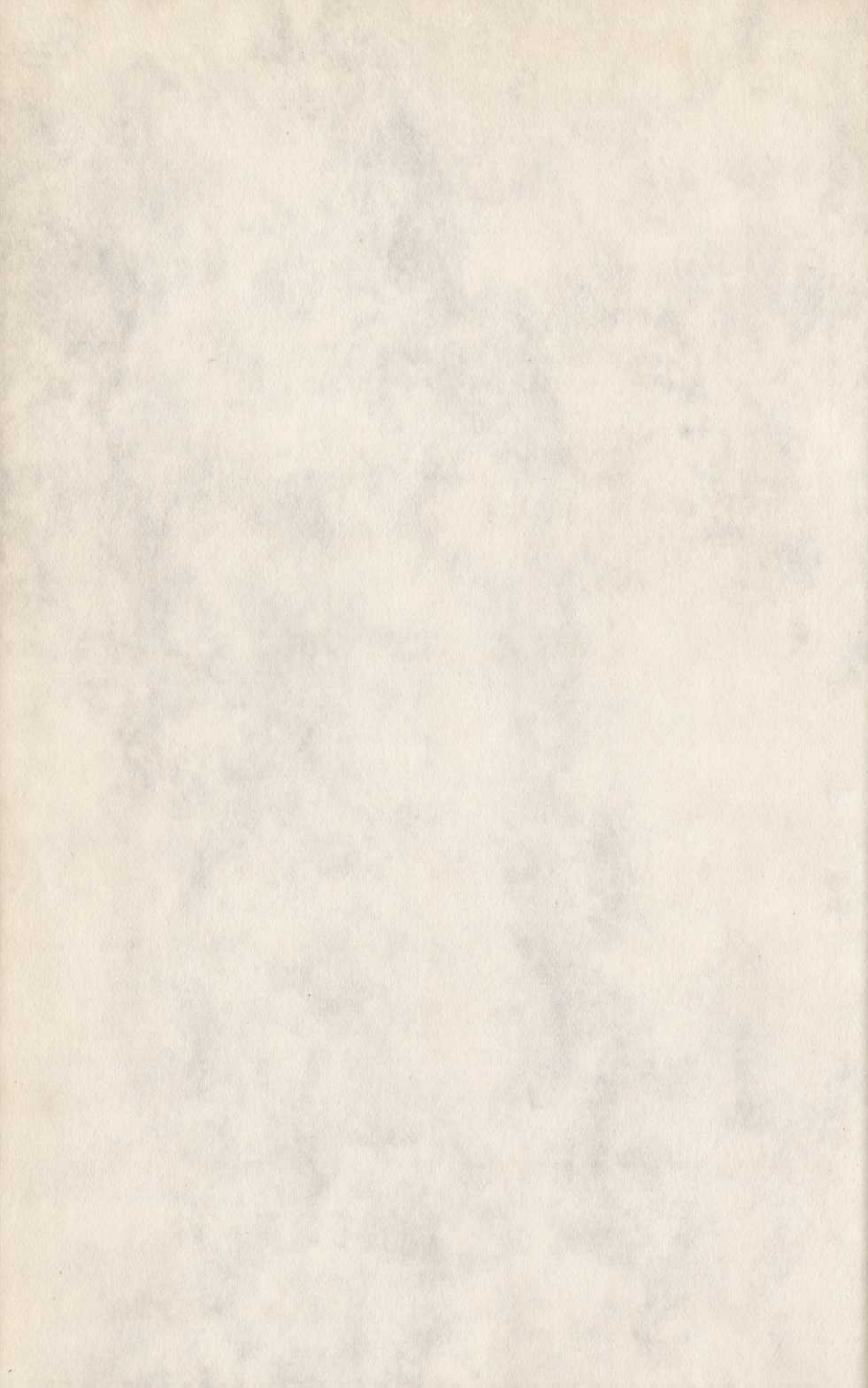

färglicheerna utförda vid Gegerfelts Grafiska Anstalt

Omslaget tryckt hos Hasse W. Tullberg, Stockholm

68 h.

6000096419

Göteborgs universitetsbibliotek

819

